

procesních právech, které jí poskytuje citovaný policejní trestní řád, ublíženo. Námitku tohoto dosahu však stěžující si pokladna ve stížnosti vůbec nevznáší a bylo tudíž stížnost jako nepřipustnou odmítnouti. Pokud stížnost uplatňuje vůči Rudolfu Pappovi nárok na nemocenské pojistné příspěvky, jest nepřipustná dle §u 5 zákona o správním soudě, poněvadž stěžující si pokladna v tomto směru nevyčerpala pořad instancí, ježto — jak shora uvedeno — se k ministerstvu odvolala toliko co do přestupku §u 40 uher. mín. nařízení čís. 4790/1917. (Nález nejv. správ. soudu ze 24. března 1925, č. 6095/25.)

K § 3, odst. 1. úr. zák. Vyloučení z úr. pojistné povinnosti:

Ustanovení § 3, odst. 1 úr. z. nezakládá pro podnikatele právní nárok na vyloučení jeho podniku z povinnosti pojistné. Textování § 3, odst. 1, samo o sobě neposkytuje opory pro uznání takového právního nároku, ježto ministra výslovně jen zmocňuje, aniž mu za povinnost ukládá, by za určitých předpokladů svého zmocnění použil. Zákon o úrazovém pojištění dělnickém nečiní pojistnou povinnost závislou na zjištění, že v konkrétním podniku možnost úrazu jest dána, nýbrž že ve všech podnicích, pojištění podrobených, možnost úrazu jako danou předpokládá, nepřipouští proti této zákonné presumpci protidůkaz. Nelze tedy ani ze základní myšlenky úrazového pojištění, jak zákonem pozitivně je upraveno, čerpati oporu pro náhled, že ustanovením § 3, odst. 1, právní nárok na vyloučení z povinnosti pojistné měl býti založen. (Nález nejvyššího správního soudu z 19. ledna 1925, č. 9892/24.)

Různé.

Pojem skutečné doby pracovní ve smyslu zákona č. 91/1918.

Období čtyřnedělní s pracovní dobou 192 hodin v lékárnách dlužno posuzovati ve smyslu odst. 5. § 1 zák. ze dne 19. prosince 1918, č. 91 Sb. z. a n. o 8hod. době pracovní samostatně, bez ohledu na období jiná.

Pokud jde o skutečnou dobu pracovní, poukazuje nejvyšší správní soud na svůj nález ze dne 8. ledna 1924, č. 22391/23 (viz Soc. Revue roč. V., č. 2.), v němž vyslovil právní názor, že skutečnou dobou pracovní ve smyslu § 1, odst. 1. zák. o 8hod. době pracovní jest rozuměti dobu, po kterou dává dle účelu a povahy konkrétního podniku zaměstnanec ve shodě se zaměstnavatelem tomuto svou pracovní sílu k dispozici a že i noční službu končícínujících lékárníků dlužno posuzovati podle tohoto zákona, resp. podle vládního nařízení č. 499/1921.

Co se týče zaměstnání v obdobích čtyřnedělních, jest omylem, má-li se za to, že lze zaměstnávat pomocné síly v některých 28denních obdobích déle než 192 hodin, když jsou v jiných obdobích zaměstnávány méně než 192 hodin, a že dostačuje, když průměrná doba pracovní jednotlivých období 28denních nečiní více než 192 hodin. Výklad ten přičí se znění a duchu zákona, podle něhož každé jednotlivé období dlužno posuzovati samostatně bez ohledu na období jiná.

(Výtah z nálezu nejv. správ. soudu ze dne 31. prosince 1924 č. 23348/24.)